

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน มีความใส่ใจที่จะชาร์ตแบตเตอรี่ของลูก อย่าได้สูญเสียเวลาของลูกในการคิดถึงผู้อื่น บดเครื่องปรุงของตนเองและกลับมามีความซาบซึ้ง
- คำถาม:** เหตุใดจึงมีความจำเป็นสำหรับพ่อที่จะต้องอธิบายทุกสิ่งแก่ลูกในรายละเอียดและให้เวลากับลูกอย่างมาก แม้ว่าความรู้จะเป็นเพียงแค่วันหนึ่งวินาทีก็ตาม?
- คำตอบ:** เพราะพ่อเห็นว่ามีการพัฒนาขึ้นในตัวลูกหรือไม่หลังจากที่ได้ให้ความรู้แก่ลูก และแล้วท่านก็ยังคงให้ความรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อให้การปรับปรุงนั้นเกิดขึ้นในตัวลูก ท่านให้ความรู้ของเมล็ดและต้นไม้มทั้งหมดและเป็นไปเพราะสิ่งนี้ที่ท่านเรียกว่ามหาสมุทรแห่งความรู้ หากท่านจะจากไปหลังจากที่ให้มนตราของหนึ่งวินาทีแก่ลูกแล้ว ท่านก็จะไม่ได้รับสมญาว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้

โอมซานติ พ่อทางจิตนั่งที่นี้และอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิต ในหนทางความเลื่อมใสศรัทธา แม้ว่าพวกเขาจะกราบไหว้บูชาพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ชีวา สติปัญญาของพวกเขาก็ตระหนักว่าท่านเคยอยู่และไปแล้ว ที่ไหนก็ตามที่พวกเขาเห็นลิงกัม พวกเขา ก็กราบไหว้บูชาสิ่งนั้น ลูกเข้าใจว่าชีวาอาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุด ท่านเคยอยู่และจากไป และเหตุนี้เองพวกเขาจึงได้สร้างอนุสรณ์ของท่านและกราบไหว้บูชาสิ่งนั้น เมื่อลูกจดจำท่าน สิ่งนั้นก็จะเข้าไปอยู่ในสติปัญญาของลูกอย่างแน่นอนว่าท่านคือผู้ที่ไม่มีตัวตน ท่านคือผู้อาศัยของดินแดนสูงสุด พวกเขาเรียกลิงกัมว่าชีวาและกราบไหว้บูชา พวกเขาไปที่วัดและก้มลงให้กับสิ่งนั้น พวกเขาออฟเฟอร์นม, น้ำ, ผลไม้ ฯลฯ แก่ลิงกัม แต่สิ่งนั้นไม่มีชีวิต พวกเขาเฝ้าแต่กราบไหว้บูชาสิ่งไม่มีชีวิต เวลาลูกรู้ว่าผู้เดียวนั้นคือผู้มีชีวิตและสถานที่อยู่อาศัยของท่านคือดินแดนสูงสุด เมื่อผู้คนเหล่านั้นกราบไหว้บูชาท่าน สติปัญญาของพวกเขาก็สำนึกว่าท่านคือผู้อาศัยของดินแดนสูงสุด และท่านได้เคยอยู่และจากไป เหตุนี้เองสัญลักษณ์เหล่านั้นจึงได้มีการทำขึ้นและพวกเขากราบไหว้บูชาสิ่งเหล่านั้น สัญลักษณ์เหล่านั้นไม่ใช่ชีวา แต่เป็นเพียงสัญลักษณ์ของท่าน ในท่านเองเดียวกันผู้คนกราบไหว้บูชารูปปั้นเทพซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ไม่มีชีวิต สิ่งเหล่านั้นไม่มีชีวิต อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่เข้าใจว่าผู้มีชีวิตเหล่านั้นได้จากไปแล้ว แน่แน่นอนว่าพวกเขาต้องกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่และลงมา เวลาลูกๆ ได้รับความรู้ ลูกเข้าใจว่าเหล่าเทพที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชาทั้งหมดนั้นได้กลับมาใช้ชาติเกิดใหม่ต่อไปเรื่อยๆ ดวงวิญญาณทั้งหมดนั้นเหมือนกัน ชื่อมันไม่ได้เปลี่ยนแปลง แต่ชื่อของร่างกายจะเปลี่ยนแปลง แต่ละดวงวิญญาณอยู่ในร่างใดร่างหนึ่ง พวกเขาต้องกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่อย่างแน่นอน ผู้ที่เคยเป็นคนแรกที่มีร่างกายก็ได้รับการกราบไหว้บูชา(ลักษมีและนารายณ์ของยุคทอง) เวลาลูกมีความคิดเกี่ยวกับความรู้ที่พ่อให้ลูก ลูกเข้าใจว่าภาพลักษณ์ที่ลูกกราบไหว้บูชาคืออันดับหนึ่ง ลักษมีและนารายณ์นี้มีชีวิตอยู่ในรูปที่มีชีวิต พวกเขาเคยมีชีวิตอยู่ที่นี้ในบารัต แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ที่นี้อีกต่อไป ผู้คนไม่ได้เข้าใจสิ่งนั้น, ด้วยการกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่พวกเขาก็ใช้รูปและนามที่แตกต่างกันไปและเล่นบทบาทของ 84 ชาติเกิดของเขาต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีใครในพวกเขาที่คิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ พวกเขาเคยมีชีวิตอยู่ในยุคทองอย่างแน่นอน แต่เวลาลูกพวกเขาไม่ได้อยู่ที่นี้อีกต่อไปแล้ว ไม่มีใครแม้กระทั่งสามารถเข้าใจสิ่งนี้ เวลาลูกรู้แล้วว่าตามแผนของละครพวกเขาจะเข้ามาสู่รูปที่มีชีวิตอย่างแน่นอน ความคิดเหล่านี้ไม่ได้เข้าไปสู่สติปัญญาของมนุษย์ แต่พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาเคยมีอยู่อย่างแน่นอน ภาพลักษณ์ที่ไม่มีชีวิตของพวกเขาเวลานี้มีอยู่ แต่มันไม่ได้เข้าไปในสติปัญญาของใครว่าผู้ที่มีชีวิตเหล่านั้นได้จากไปไหน ผู้คนพูดถึงกลับมาใช้ชาติเกิดและมี 8.4 ล้านชาติเกิด เพียงลูกๆ เท่านั้นที่รู้ว่ามีมนุษย์ใช้เพียง 84 ชาติเกิดเท่านั้นและไม่ใช้ 8.4 ล้านชาติเกิด ผู้คนกราบไหว้บูชารามจันทรา แต่พวกเขาไม่รู้ว่ารามาจากไปที่ไหน ลูกรู้ว่าดวงวิญญาณของศรียานั้นจะต้องกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่อย่างแน่นอน ดวงวิญญาณนั้นสอบตกในการสอบที่นี้ อย่างไรก็ตามเขาต้องมีชีวิตอยู่ในรูปใดรูปหนึ่งอย่างแน่นอน เป็นที่นี้ที่ลูกเฝ้าแต่ทำความเพียรพยายาม ชื่อของรามนั้นได้รับการยกย่องอย่างมาก และดังนั้นดวงวิญญาณนั้นจะมาและจะต้องรับรู้แน่นอน เวลาลูกเนื่องจากผู้คนไม่รู้ อะไรเลยลูกจึงต้องทั้งเรื่องนั้นไว้ เวลาสูญเปล่าไปด้วยการเข้าไปสู่สิ่งเหล่านี้ ทำไมไม่ใช้เวลาของลูกอย่างมีค่าแทนที่จะใช้เวลาในลักษณะนั้น? ลูกแต่ละคนต้องชาร์ตแบตเตอรี่ของลูกเพื่อความก้าวหน้าของลูกเอง การคิดถึงกับสิ่งอื่นๆ ก็คือการคิดถึงกับผู้อื่น เวลาลูกต้องคิดถึงกับตนเองเท่านั้น นั่นควรจะจดจำพ่อ แน่แน่นอนว่าคนอื่นก็ต้องศึกษาเล่าเรียนเช่นกัน พวกเขาต้องชาร์ตแบตเตอรี่ของพวกเข แต่ลูกต้องชาร์ตแบตเตอรี่ของลูกเอง มีคำกล่าวว่า บดเครื่องปรุงของตนเองและลูกจะรู้สึกซาบซึ้ง พ่อได้กล่าวว่า เมื่อลูกสโตประธานสถานภาพของลูกก็สูงมาก เวลาลูกทำความเพียรพยายามอีกครั้งและจดจำพ่อและบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย มีจุดหมายปลายทางนี้ ลูกจะกลับมาสโตประธานโดยคิดถึงกับสิ่งเหล่านี้

นี่ ด้วยการคิดถึงนารายณ์เราก็จะกลายเป็นนารายณ์ ผู้ที่จดจำนารายณ์ในช่วงเวลาสุดท้าย... ลูกต้องจดจำพอที่จะทำให้
บาปของลูกสามารถถูกตัดออกไปและแล้วลูกก็สามารถกลายเป็นนารายณ์ นี่เป็นวิธีที่สูงที่สุดที่จะเปลี่ยนจากคนธรรมดา
เป็นนารายณ์ จะไม่มีเพียงบุคคลเดียวที่กลายเป็นนารายณ์ เป็นทั้งราชวงศ์ที่กลายเป็นเช่นนี้ พอทำให้ลูกสามารถที่จะ
ทำความเพียรพยายามสูงสุด นี่คือความรู้ของราชาโยคะและลูกต้องกลายเป็นนายของทั้งโลก ยิ่งลูกทำความเพียรพยายาม
มากเท่าไรก็จะมีคุณประโยชน์มากขึ้น ประการแรกมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ บางคนแม้กระทั่งเขียนว่า ดวง
วิญญาณนั้นๆกำลังจดจำพอ ดวงวิญญาณเขียนผ่านร่างกาย ดวงวิญญาณมีสายใยกับชีพบบา ฉะนั้นดวงวิญญาณมีร่างกายที่
มีรูปและนามเช่นนั้นเช่นนั้น ลูกต้องพูดเช่นนั้นอย่างแนนอนเพราะมีการให้ชื่อที่แตกต่างกันแก่ร่างกายที่ดวงวิญญาณนำมา
ใช้ ฉะนั้นดวงวิญญาณเป็นลูกของท่านและชื่อของร่างกายของดวงวิญญาณนี้คือชื่อนั้นชื่อนี้ ชื่อของดวงวิญญาณไม่เคย
เปลี่ยนแปลง ฉะนั้นดวงวิญญาณมีร่างกายเช่นนั้นเช่นนั้น ร่างกายต้องมีชื่อแนนอน ไม่เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีปฏิสัมพันธ์ใดๆ ที่
นี่พอพูดว่า พอเข้ามาในร่างกายของบราห์มานี้ชั่วคราว พออธิบายแก่ดวงวิญญาณของผู้นี้ด้วยเช่นกัน พอได้มาเพื่อสอนลูก
ด้วยร่างกายนี้ นี่ไม่ใช่ร่างของพ่อ พอเข้ามาในร่างกายนี้ แล้วพ่อก็จะกลับไปยังดินแดนของพ่อ พอมาเพื่อให้มนตรานี้แก่ลูกๆ
ไม่ใช่ว่าพ่อกับลูกจะไปหลังจากที่ได้ให้มนตราแก่ลูก ไม่เลย พ่อจะต้องดูแลลูกๆเพื่อจะดูว่าลูกมีการพัฒนาที่ดีขึ้นเพียงใด
แล้วพ่อก็จะให้คำสอนต่อไปเรื่อยๆเพื่อการปรับปรุงของลูก หากท่านจะจากไปหลังจากที่ได้ให้ความรู้แก่ลูกในหนึ่งวินาที
ท่านก็จะไม่ถูกเรียกว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ เป็นเช่นนั้นมานานแล้วและท่านยังคงอธิบายแก่ลูกต่อไป มีรายละเอียด
ของต้นไม้และหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาที่ต้องเข้าใจ ท่านอธิบายแก่ลูกในรายละเอียด การขยายส่งหมายถึง มานมา
นะบา! อย่างไรก็ตามท่านไม่เพียงแต่พูดเช่นนั้นแล้วจากไป ท่านต้องให้การหล่อเลี้ยงแก่ลูกเช่นกัน ลูกๆบางคนก็จดจำพอ
และแล้วก็หายไป ดวงวิญญาณนั้นๆที่มีชื่อนั้นชื่อนี้เคยศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างดี ท่านจะจำสิ่งนั้น ลูกเก่าๆนั้นก็ดีมาก แต่
มายาก็ได้กลืนกินพวกเขาไป ผู้คนมากมายมาในตอนเริ่มต้น พวกเขาและเข้ามาในดักของพ่อและสร้างเดอาบ(บาป)ใน
ทันที ทุกคนทดลองโชคของตนในสิ่งนั้น และขณะที่พวกเขานั้นกำลังทดลองโชคของพวกเขา, มายานั้นก็พัดพาพวกเขา
ไปอย่างสมบูรณ์ พวกเขาไม่สามารถอยู่ได้ และแล้วสิ่งเดียวกันจะเกิดขึ้นหลังจาก 5000 ปี ผู้คนมากมายได้จากไป ครึ่ง
หนึ่งของต้นไม้ต้องหายไปอย่างแนนอน ต้นไม้โตขึ้นแล้ว แต่ต้นเก่าก็ยังหลงเหลืออยู่ ลูกสามารถเข้าใจได้ว่าบางคนจะ
กลับมาศึกษาเล่าเรียนที่นี้อีกครั้งอย่างแนนอน พวกเขาจำได้ว่าพวกเขาเคยศึกษาเล่าเรียนกับพ่อและพวกเขาก็อยู่อย่าง
พ่ายแพ้ในขณะที่ผู้อื่นก็ยังศึกษาเล่าเรียนกับพ่อต่อไป แล้วพวกเขาก็จะเข้ามาในสนามอีกครั้งหนึ่ง บาบาจะอนุญาตให้
พวกเขาเข้ามา: ให้พวกเขาเข้ามาและทำความเพียรพยายามอีกครั้ง พวกเขาจะได้รับสถานะภาพที่ดีอย่างใดอย่างหนึ่ง พ่อ
เตือนลูกๆ: ลูกๆที่สุดแสนหวาน จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอและบาปของลูกจะถูกตัดออกไป ลูกจดจำท่านได้
อย่างไร? ลูกคิดว่าบาบาอยู่ในดินแดนสูงสุดหรือไม่? ไม่เลย พ่อกำลังนั่งที่นั่นในพาทะนะนี้ ทุกคนก็รู้เกี่ยวกับพาทะนะนี้ นี่คือ
“พาทะนะที่โชติ” ท่านเข้ามาในผู้นี้ เมื่อลูกอยู่ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ลูกเคยจดจำท่านในดินแดนสูงสุด แต่
ลูกก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยการจดจำระลึกถึงนั้น เวลานี้พ่อเองนั่งในพาทะนะนี้และให้ศรัทธาแก่ลูก เหตุนี้เองลูกๆเข้าใจว่า
เวลานี้บาบาอยู่ในยุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดในดินแดนแห่งความตายนี้ ลูกรู้ว่าลูกต้องไม่จดจำบราห์มา พ่อพูด
ว่า จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ พ่ออยู่ในพาทะนะนี้และให้ความรู้แก่ลูก พ่อให้คำแนะนำของพ่อเองแก่ลูกและ
อธิบายว่า พ่ออยู่ที่นั่น ก่อนหน้านี้ลูกเคยคิดว่าท่านคือผู้อาศัยของดินแดนสูงสุด ที่ท่านมาและจากไป แต่ลูกก็รู้ว่าเมื่อไหร่
ทุกคนได้เคยอยู่และจากไป? ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่สร้างภาพลักษณ์เหล่านั้นอยู่ที่ไหน ผู้ที่จากไปแล้วก็
กลับมาในเวลาของตนเอง พวกเขาจะยังคงเล่นบทบาทที่แตกต่างกันต่อไป ยังไม่มีใครสามารถไปสวรรค์ พ่อได้อธิบายว่า ลูก
ต้องทำความเพียรพยายามที่จะไปสวรรค์และต้องมีตอนสิ้นสุดของโลกเก่าและตอนเริ่มต้นของโลกใหม่ด้วยเช่นกันซึ่ง
เรียกว่ายุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด เวลานี้ลูกมีความรู้นี้ ผู้คนไม่รู้สิ่งใดเลย พวกเขาเห็นว่าร่างกายนั้นถูกเผาและ
ดวงวิญญาณก็จากไป เวลานี้คือยุคเหล็กและดังนั้นดวงวิญญาณก็จะกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่ในยุคเหล็กอย่างแนนอน เมื่อ
ลูกอยู่ในยุคทองลูกก็กลับมาใช้ชาติเกิดในยุคทอง ลูกรู้เช่นกันว่าสต็อกทั้งหมดของดวงวิญญาณคงอยู่ในโลกที่ไม่มีตัวตน
สิ่งนี้อยู่ในสติปัญญาของลูก และแล้วพวกเราที่มาจากที่นั่นนำร่างกายมาใช้ที่นั่นและกลายเป็นมนุษย์ ทุกคนต้องมาที่นั่นและ
กลายเป็นมนุษย์ แล้วก็กลับไปบ้านตามลำดับกันไป ท่านจะไม่พาทุกคนกลับไป เพราะในกรณีนั้นก็จะมีการทำลายล้าง
พวกเขาได้แสดงให้เห็นว่าการทำลายล้างอย่างสิ้นซากได้เกิดขึ้นแต่พวกเขาไม่ได้แสดงให้เห็นผลลัพธ์ใดๆ ลูกรู้ว่าโลกนี้ไม่
สามารถว่างเปล่าได้ มีเพลงที่ชื่อว่า รามจากไป รามวันที่มีครอบครัวใหญ่ก็จากไป มีชุมชนของรามวันทั่วทั้งโลก มีชุมชนที่
เล็กมากของราม ชุมชนของรามมีอยู่ในยุคทองและยุคเงิน มีความแตกต่างอย่างมากมาย ภายหลังถึงก้านสาขาอื่นๆ ก็
ปรากฏขึ้น เวลานี้ลูกรู้จักเมล็ดและต้นไม้นั้นเช่นกัน พ่อรู้ทุกสิ่ง และเหตุนี้เองท่านจึงเฝ้าแต่บอกทุกสิ่งแก่ลูก เหตุนี้เองท่านจึง
เรียกว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ หากจะมีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น(สำหรับท่านที่จะบอก) คัมภีร์ ฯลฯ ก็ไม่สามารถถูกเขียน
ขึ้นมาได้ ท่านเฝ้าแต่อธิบายแก่ลูกถึงรายละเอียดของต้นไม้ด้วยเช่นกัน วิชาหลักอันดับหนึ่งคือการจดจำพอ เป็นสิ่งนี้ที่

ต้องใช้ความเพียรพยายาม ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการนี้ อย่างไรก็ตามเวลานี้ลูกก็ยังไม่ด้วยเช่นกัน ไม่มีใครในโลกรู้ถึงสิ่งเหล่านี้ ลูกได้แสดงเวลาและวันที่ของศาสนาอื่นๆทั้งหมด พวกเขาทั้งหมดนั้นรวมอยู่ในครึ่งหนึ่งของวงจร แต่ก็มีผู้คนของสุริยวงค์และจันทร์ราศี ไม่ได้มีหลายต่อหลายยุคสำหรับพวกเขา มีเพียงสองยุค มีมนุษย์จำนวนน้อยมากที่นั่น ไม่สามารถมี 8.4 ล้านชาติเกิด ผู้คนได้สูญเสียความเข้าใจทั้งหมด และเหตุนี้เองพ่อจึงมาและอธิบาย พ่อซึ่งเป็นผู้สร้างหนึ่งที่นี่และให้ความรู้ของตัวท่านเอง,ของผู้สร้างและตอนเริ่ม ตอนกลางและตอนจบของสิ่งสร้างแก่ลูก ผู้คนของบาร์ตไม่รู้สิ่งใดเลย พวกเขาเฝ้าแต่กราบไหว้บูชาทุกคน พวกเขาเริ่มที่จะกราบไหว้บูชาใครก็ตามที่มา ชาวมุสลิม, ชาวพาสี ฯลฯ เนื่องจากพวกเขาได้ลืมนศาสนาของเขาและผู้ก่อตั้งศาสนาของเขา ผู้อื่นทั้งหมดก็เกี่ยวกับศาสนาของตนเอง พวกเขาทั้งหมดรู้ว่าเมื่อใดที่ได้มีการก่อตั้งศาสนานั้นๆ และโดยใคร แต่ไม่มีใครรู้ถึงประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของยุคทองและยุคเงิน พวกเขาเฝ้ามองดูที่ภาพลักษณ์และคิดว่า นี่คือรูปของชีพบบา ท่านผู้เดียวเท่านั้นคือพ่อสูงสุดเหนือสิ่งใด ดังนั้นลูกต้องจดจำท่าน ผู้คนกราบไหว้บูชาศรัทธามากที่สุดเพราะเขาอยู่ถัดจากผู้เดียวนั้น พวกเขาที่รักกษณะเช่นกัน และคิดว่าเขาเป็นพระเจ้าแห่งกิตะ ต้องมีใครบางคนที่ย้ายทอดความรู้ี้และแล้วเมื่อนั้นลูกก็จะสามารถได้รับมรดกของลูก พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่ให้ความรู้ี้แก่ลูก ไม่สามารถจะเป็นใครนอกจากพ่อผู้เดียวที่สามารถก่อตั้งโลกใหม่และตั้งใจให้เกิดการทำลายล้างโลกเก่า แม้พวกเขาจะเขียนว่า การก่อตั้งด้วยบราห์มา การหล่อเลี้ยงด้วยวิษณุ และการทำลายล้างด้วยชางก้า สิ่งนี้หมายถึงเวลานี้ แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งนี้ ลูกรูว่านั้นคือโลกที่ไม่มีตัวตนในขณะที่นี่คือโลกที่มีตัวตน โลกนี้เหมือนกัน-อาณาจักรของรามและอาณาจักรของราวันคงอยู่ที่นั่น ค่ายกย่องทั้งหมดเป็นของเวลานี้ อย่างไรก็ตามอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนนั้นเป็นเพียงการมีนิมิต ดวงวิญญาณอาศัยอยู่ในโลกที่ไม่มีตัวตนแล้วดวงวิญญาณก็มาที่นี่เพื่อเล่นบทบาทของพวกเขา พวกเขาก็ตีเพียงแต่สร้างภาพลักษณ์ของผู้ที่อยู่ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนซึ่งพ่ออธิบายสิ่งเหล่านี้ให้แก่ลูก ลูกๆต้องกลายเป็นเทวดานางฟ้าเหล่านั้น ผู้ที่เป็นผู้อาศัยของอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน เทวดานางฟ้าไม่ได้มีเนื้อหนังและกระดูก พวกเขาพูดว่า ดาดีจิรัชชีแม้กระทั่งให้กระดูกของเขา แต่ไม่มีการพูดถึงชางก้าที่ใด มีวัดที่สร้างให้แก่บราห์มาและวิษณุ ไม่มีสิ่งใดเลยสำหรับชางก้า ดังนั้นพวกเขาจึงได้แสดงชางก้าเพื่อการทำลายล้าง อย่างไรก็ตามไม่ใช่ว่าเขาจะทำลายล้างด้วยการเปิดตาของเขา เทพจะสามารถทำความเข้าใจการก้าวร้าวรุนแรงได้อย่างไร? พวกเขาไม่ทำเช่นนั้นและชีพบบาก็ไม่ได้ให้แนวทางเช่นนั้น และแล้วทุกสิ่งนั้นก็จะขึ้นอยู่กับผู้ให้แนวทางนั้น ผู้ที่พูดสิ่งใดก็จะได้รับการตำหนิ ผู้คนเหล่านั้นพูดว่าชีวาและชางก้าเป็นหนึ่งเดียวกันและเป็นเช่นเดียวกัน เวลานี้พ่อพูดว่า จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ ท่านไม่ได้พูดว่า จดจำชีวาและชางก้า เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เรียกว่าผู้ชำระให้บริสุทธิ์ พระเจ้านั่งที่และอธิบายความหมายของทุกสิ่ง ไม่มีใครรู้ถึงเหล่านี้ และดังนั้นเมื่อพวกเขาเห็นรูปภาพเหล่านี้พวกเขาก็สับสน พวกเขาต้องบอกความหมายของภาพเหล่านั้นอย่างแน่นอน เป็นสิ่งที่ใช้เวลาสำหรับพวกเขาที่จะเข้าใจ เพียงกำมือเดียวจากหลายล้านที่ปรากฏตัวขึ้นมา ไม่ว่าพ่อจะเป็นเช่นไร ไม่ว่าพ่อจะเป็นอย่างไร เพียงกำมือเดียวจากหลายล้านเท่านั้นที่ตระหนักรู้จักพ่อได้ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสเตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1 อย่าได้สูญเสียเวลาของลูกในการคิดเกี่ยวกับสิ่งอื่นใด อยู่อย่างซบเซากับตัวลูกเอง คิดเกี่ยวกับตนเองและทำให้ดวงวิญญาณสถิตประธาน

2 เพื่อที่จะเปลี่ยนจากมนุษย์ธรรมดาให้กลายเป็นนารายณ์ ลูกต้องจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวในช่วงเวลาสุดท้ายของลูก เก็บวิธีการสูงสุดนี้ไว้เบื้องหน้าลูกและทำความเพียรพยายาม: นั่นคือดวงวิญญาณ นั่นต้องลืมนี่

พร: ขอให้ลูกนั่งบนที่นั่งดอกบัวและสัมผัสกับความรักของพระเจ้าด้วยการละวางจากสำนักที่เป็นร่างที่นั่งดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของสภาพที่สูงส่งของดวงวิญญาณบราห์มิน ดวงวิญญาณที่นั่งอยู่บนที่นั่งดอกบัวเช่นนั้นจะอยู่อย่างละวางจากจิตสำนักที่เป็นร่างโดยอัตโนมัติ จิตสำนักของร่างกายไม่ดึงดูดพวกเขา ในขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมารอบๆ พ่อบราห์มาจะมีสำนักในรูปที่เป็นเทวดาหรือรูปที่เป็นเทพเสมอ ให้มีสภาพของสำนักที่เป็นดวงวิญญาณเช่นนั้นอย่าง เป็นธรรมชาติอยู่เสมอ สิ่งนี้เป็นที่รู้จักกันว่า การละวางจากจิตสำนักที่เป็นร่าง ผู้ที่อยู่อย่างละวางจากจิตสำนักที่เป็นร่างในลักษณะนี้เป็นที่รักของพระเจ้า

คติพจน์: คุณสมบัติพิเศษและคุณธรรมของลูกคือพระภูंपราสาท(เครื่องบูชาอันศักดิ์สิทธิ์จากพระเจ้า) การพิจารณา

ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของลูกคือการมีจิตสำนึกที่เป็นร่างกาย

*** โอม ชานติ ***